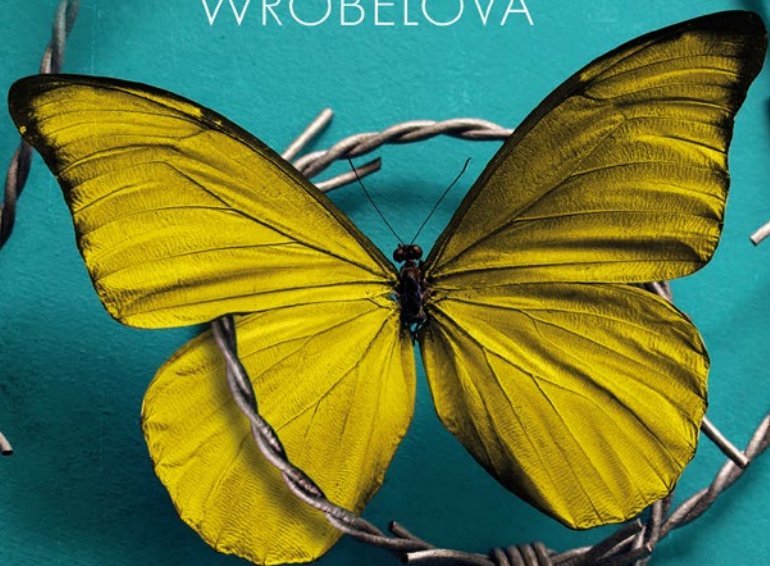

STEPHANIE
WROBELOVÁ

The
Sunday
Times
Bestseller

UZDRAVENÍ ROSE GOLD WATTSOVÉ

HOST

MATKY NEZAPOMÍNÁJÍ.
DCERY NEODPOUŠTĚJÍ.

Copyright © Stephanie Wrobel, 2020
Cover design © Vera Braga /
Planeta de Livros Portugal
Cover picture by Hanka Steidle /
Arcangel Images Limited
Translation © Matouš Hájek, 2021
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0911-9 (PDF)
ISBN 978-80-275-0912-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0913-3 (MobiPocket)

Mým rodičům, Ronovi a Kathy Wrobelovým

1. PATTY

den propuštění

Nikdo dceru nenutil, aby proti mně svědčila. Sama se tak rozhodla.

Za to, že jsem šla do vězení, může Rose Gold, ale není to jenom její chyba. Kdybych měla na někoho ukázat prstem, byl by to státní zástupce a jeho bujná představitost, naivní porota a senzacechtiví novináři. Ti všichni se dovolávali spravedlnosti.

Ve skutečnosti jen chtěli mít o čem vyprávět.

(Vezměte si popkorn, protože příběh, se kterým přišli, fakt stojí za to.)

Bylo nebylo, vyprávěli, porodila zvrácená matka dceru. Dcera vypadala dost neduživě a co chvíli s ní bylo něco v nepořádku. Měla hadičku s výživou, vypadávaly jí celé chomáče vlasů a byla tak zesláblá, že se neobešla bez invalidního vozíku. Osmnáct let se doktoři marně snažili přijít na to, co jí je.

Pak dceři přispěchali na pomoc dva policisti. A ejhle! Dceruška byla zdravá jako řípa a nemocná byla její zvrhlá

matka. Státní zástupce všem vylíčil, že matka svou dceru celé roky trávila. To matka mohla za její neustálé zvracení a podvýživu. Týrání dítěte s přitěžujícími okolnostmi, tak to řekl. Matku bylo třeba potrestat.

Ihned po zatčení se jako supi slétli novináři, kteří se nemohli dočkat, až se popasou na rozpadu téhle rodinky. Jejich titulky volaly po krvi *travičky* *Patty*, mistrné manipulátorky po padesátce. Všichni matčini přátelé těm lžím uvěřili. Veřejnost na ni pohlížela přezíravě, každý právník, policajt i soused byl přesvědčen o tom, že právě on dívku zachránil. Zavřeli matku do vězení a zahodili klíč. Spravedlnost zvítězila a většina jejích strůjců žila šťastně až do smrti. Konec.

Ale kde byli tihle právníci, když matka už potisící drhla z koberce dceřiny zvratky? Kde byli tihle policajti, když matka večer co večer ležela v učebnicích medicíny? Kde byli tihle sousedi, když holčička ráno před úsvitem v slzách volala svou matku?

Zkuste vyřešit tuhle hádanku – kdybych svou dceru skoro dvacet let týrala, proč by se dobrovolně nabídla, že mě dneska vyzvedne?

Connolly dorazí k mé cele v pravé poledne, přesně jak slíbil. „Můžeme, Wattsová?“

Oklepu z postele drobký sušenek a upravím si svou khaki uniformu. „Ano, pane.“

Stala se ze mě žena, která s muži švitoří.

Pupkatý bachař vytáhne velký svazek klíčů a s pískotem otevře dveře mé cely. Connolly mě má ze všech nejradši.

Zastavím se u postele spoluvězeňkyně, nechci z toho dělat drama. Ale Alicia už sedí zády ke zdi a rukama si drží pokrčená kolena. Podívá se na mě a rozbřečí se. Najednou nevypadá ani na dvacet.

„No tak.“ Skláním se a objímám ji. Pokouším se nenápadně omrknout její obvázaná zápěstí, ale načapá mě. „Dávej si na to mastičku a nech si měnit obvaz. Hlavně žádná infekce,“ říkám a zvedám přitom obočí.

Alicia se usměje, po tvářích jí stékají slzy. Škytne. „Ano, sestři.“

Snažím se nenaparovat. Dvanáct let jsem pracovala jako pomocná sestra.

„Hodná holka. Dneska se s tebou projde Díazová. Třicet minut. Jak říkal doktor.“ Opětuju její úsměv a pohladím ji po vlasech. Škytavka přestala.

„Budeš mi psát?“

Kývnu. „A ty mi můžeš kdykoliv volat.“ Stisknu jí ruku, postavím se a kývnu na Connollyho, který na mě trpělivě čeká. Zastavím se na prahu, ohlédnu se na Aliciu a v duchu si udělám poznámku, abych jí napsala dopis, hned jak dorazím domů. „Vždycky aspoň hodinu.“

Alicia mi stydlivě zamává. „Hodně štěstí tam venku.“

Jdeme s Connollym na přijímací a propouštěcí oddělení. Ostatní vězeňkyně na mě pokřikují pozdravy.

„Dej o sobě vědět, jasný?“

„Budeš nám chybět, mamko.“

„Žádný levárny, moucho.“ (Touhle přezdívkou mě původně chtěli urazit, ale já ji brala jako kompliment, protože mouchy nedají jen tak pokoj.)

Všem jim pokynu, jako by jim kynula královna Alžběta, ale polibky neposílám. Lepší je brát to vážně. S Connollym jdeme dál.

Na chodbě mě málem porazí Stevensová. Nápadně připomíná buldoka – podsaditá, tělnatá, povislá spodní čelist, občasné slintání. „Ať už jsi pryč,“ zavrčí na mě.

Stevensová to tu řídila, než jsem nastoupila já. Na ostatní to nikdy nezkoušela po dobrém, vždycky jen po zlém. Ale hrubá síla a zastrašování vždycky neplatí, a u ženský, jako jsem já, neplatí vůbec. Zabrat její místo mi nedalo skoro žádnou práci. Chápu, že mě nenávidí.

Koketně na ni zamávám prsty. „Ať se ti v životě daří, Stevensová.“

„Netrav už žádný další holky,“ zabručí.

Uškrtit ji nemůžu, tak ji místo toho umlátím laskavostí. Věnuju jí úsměv, který přímo vyzařuje klid a pohodu, a následuju Connollyho dál.

Přijímací a propouštěcí oddělení není ničím zajímavé. Dlouhá chodba s betonovou podlahou, příliš bílé stěny a místnosti s okny z tvrzeného skla. Na konci chodby je několik kanceláří se stoly, počítači a skenery. Kdyby účetní běžně nosili odznaky a zbraně, mohla by tu být klidně účetní firma.

Křeslo na recepci je otočené směrem k rádiu. Akorát vysílají zprávy. „Po krátké pauze,“ hlásí moderátor, „pro vás máme příběh o zmizení malého chlapce z Indiany. A jako další téma – mohou sladkosti způsobovat rakovinu? Ladte dál WXAM.“ Od procesu jsem zprávy nesledovala, neposlouchala a ani nečetla. Novináři mi zničili pověst. To kvůli nim se mnou dcera čtyři roky nemluvila.

Zírám na rádio. Křeslo se otočí a mně dojde, že toho plešatého svalnatého chlápka, který v něm sedí, znám. Tajně mu přezdívám pan Čistý. Poznala jsem ho před pěti lety. Celý den se mnou flirtoval, vyptával se, co používám za parfém, zatímco já ho odháněla. Předstírala jsem žoviálnost a přitom se ve mně prala zlost nad

nespravedlností mého rozsudku se strachem z toho, co příštích pět let přinese.

Od té doby až doteď jsem ho neviděla.

„Patty Wattsová?“ zeptá se a vypne rádio.

Přikývnu.

„Vzpomínám si,“ usměje se.

Pan Čistý vytáhne ze skříňky formulář a zmizí ve skladu. Po pár minutách se vrátí s malou kartonovou krabicí a podá mi kousek papíru. „Potřebuju, aby sis prošla seznam věcí a tady dole podepsala, že odcházíš se vším, s čím jsi sem přišla.“

Než formulář podškrábnu, otevřu krabici a zběžně ji prohlédnu.

„Teď se můžeš převlíknout do civilu,“ oznámí mi pan Čistý, pokyne ke dveřím toalety a mrkne na mě ve chvíli, kdy se Connolly nedívá. Skloním hlavu a s kartonovou krabicí pevně v rukách se odšourám na záchod.

V kabině ze sebe strhnu bundu ozdobenou přes celá záda nápisem *MAJETEK VĚZNICE* a začnu se přehrabovat v krabici. Po pěti letech vězeňské stravy jsou mi moje oblíbené džíny s velkorysým elastickým pasem trochu volnější. Přetáhnu přes hlavu tričko s Garfieldem a červenou mikinu s vyšitými iniciálami mé školy, *GCC*. Staré ponožky jsou ztuhlé potem, ale pořád lepší než vlněný pár, který mám na nohou teď. Když si obuju bílé tenisky, zahlédnu na dně krabice poslední předmět, který ukrývá. Vytáhnu medailon ve tvaru srdce a chci jej strčit do kapsy, nakonec si ho ale připnu kolem krku. Bude pro ni lepší, když uvidí, že mám na krku dárek, který mi dala jako malá.

Vyjdu ze záchodu a vrátím panu Čistému prázdnou krabici.

„Dávej na sebe pozor,“ zamrká na mě zase.

Procházíme s Connollym dlouhou chodbou přijímací budovy osvětlenou zářivkami směrem k parkovišti. „Přijede tě někdo vyzvednout, Wattsová?“

„Ano, pane. Měla bych tu mít odvoz.“ Raději neříkám, kdo ten odvoz je – i když už je Rose Gold třiaadvacet, někteří lidé si ji pořád představují jako churavé děvčátko. A jsou i tací, co by z našeho opětovného shledání radostí zrovna neskákali. Nezajímá je, že jsem při každé její hospitalizaci probděla dlouhé noci a kontrolovala její životní funkce. Nechápou, jak silná je moje mateřská láska.

U dveří se zastavíme. Rozechvělými prsty sahám po klíče.

Connolly si podrbe hustý knír. „S tím receptem na pirohy jsem u manželčiny rodiny fakt zabodoval.“

Krátce mu zatleskám. „Já jsem ti to říkala.“

Connolly zaváhá. „Martha byla nadšená. Včera v noci ani nespala na gauči.“

„Kruček po krůčku. Však ona změnila názor. Čti dál tu knížku.“ Posledních pár měsíců jsem tohohle bachaře učila podle knihy *Pět jazyků lásky*, jak se chovat k ženám.

Connolly se usměje a na chvíli vypadá ztraceně.

„Hlavně se moc nedožímej,“ zažertuju a poplácám ho po rameni.

Přikývne. „Hodně štěstí, Patty. Snad už se nepotkáme.“

„Takový je plán,“ odpovím. Dívám se, jak pochoduje pryč a jeho klaunsky velké podrážky pleskají o linoleum. Po chvíli jeho mohutná postava zapluje do jedné z kanceláří a zavrou se za ní dveře. Kolem mě se rozhostí děsivé ticho. Takhle jednoduše se se mnou vězeňská služba státu Illinois loučí.

Snažím se ignorovat zběsilý tlukot v hrudníku. Otevru dveře, vyjdu ven do oslepujícího denního světla a tak trochu čekám, že se rozezní alarm nebo rozblíká červené

světlo. Ale opravdu je to takhle snadné – můžu vstoupit do budovy a zase z ní odejít a nikdo ani nevzdechne. Můžu jít do kina, do kostela nebo do cirkusu. Může mě zastihnout bouřka, když zrovna nemám deštník, nebo se můžu stát obětí ozbrojené loupeže. Jsem volná a může mě potkat cokoliv. Protáhnu si prsty a zaraduju se z poryvu chladného větru a svěžího listopadového počasí. Přivřu oči, rozhlédnu se po parkovišti a hledám naši starou dodávku značky Chevrolet. Všude jen samé sedany. A nikde nikdo.

Měla by dorazit každou chvíli.

Posadím se na fórovou lavičku a s nelibostí nesu stíženosti plastu, který se vzpírá pod mou tíhou. Po několika minutách bezvýsledné snahy najít pohodlnou polohu zase vstávám a dál pochoduju sem a tam.

Najednou v dálce odbočí na dlouhou jednoproudovou silnici vedoucí k přijímací budově moje kaštanově hnědá dodávka. Jak se pomalu blíží, snažím se srovnat si zvlněné vlasy a upravit mikinu. Odkášlu si, jako bych se chystala promluvit, ale zatím jen zírám před sebe. Když dodávka zajede na parkoviště, vidím už úzká ramínka a světle hnědé vlasy svojí holčičky.

Sleduju, jak Rose Gold couvá na volné parkovací místo. Vypíná motor a pak zaboří hlavu do opěrky. Představuju si, že na chvilku zavírá oči. Konečky vlasů, které jí spadají až na hrudník, se zvedají s každým nádechem. Rose Gold toužila po dlouhých vlasech odmala, a teď je má.

Někde jsem četla, že průměrný člověk má sto tisíc vlasů – světlovlasí trochu víc, zrzci trochu méně. Přemýšlím, kolik pramínků se vejde do pěsti. Představuju si, jak tisknu svou dceru v láskyplném objetí a její kadeře se mi vinou mezi prsty. Vždycky jsem jí říkala, že s oholenou hlavou to bude mít snazší. Člověk je tak méně zranitelný – není se čeho chytit.

Jenže dcery své matky nikdy neposlouchají.

Když zvedne hlavu, naše oči se setkají. Natáhne ruku a zamává jako královna školního plesu na alegorickém voze. Moje ruka vystřelí do vzduchu a napodobí její nadšené gesto. Vzadu v dodávce zahlédnu dětskou sedačku. V ní určitě sedí můj vnouček.

Seskočím z obrubníku a vyrazím vstříc své rodině. Už to bude pětadvacet let, co bylo naposledy její součastí miminko. A za pár vteřin se jeho drobounké prstíky propletou s mými.

2. ROSE GOLD

o pět let dříve, listopad 2012

Někdy mi stále připadalo neuvěřitelné, že jsem si mohla číst, co jsem chtěla. Ohmatávala jsem lesklé fotky v časopisech. Dokonalý pár vedoucí se za ruce po pláži. Puberták s rozčuchanými vlasy čekající v autě. Oslňující matka kolébající svou dceru v kočárku při procházce po New Yorku. Všichni tihle lidi byli slavní. Věděla jsem, že ta matka je zpěvačka a jmenuje se Beyoncé, ostatní jsem neznala. Tušila jsem, že většina osmnáctiletých ale ano. „Rose Gold?“

Trhla jsem sebou. Přímo přede mnou stál můj šéf Scott. „Budeme otevírat,“ oznámil mi. „Můžeš odložit ten časopis?“

Přikývla jsem. Scott pokračoval dál. Měla bych se mu omluvit? Byl na mě naštvaný, nebo jen dělal svoji práci? Může mě za tohle udat? Měla jsem přece uznávat autority. Ale taky jsem je měla umět přechytračit. Jako máma.

Upřeně jsem hleděla na výtisk bulvárního časopisu *Chit Chat*, který jsem svírala v rukách. Hledala jsem

v něm zmínky o ní. Během procesu o nás psali celkem třikrát. Teď když byla první den za mřížemi, už neměli co dodat. Stejně tak mlčely i celostátní deníky. Z mámina uvěznění zbyla jen šokující reportáž v místním plátku.

Vrátila jsem časopis zpátky do stojanu. Scott chodil po prodejně, tleskal a vykřikoval: „Úsměv je součást vaší uniformy, lidi!“ Mrkla jsem na Arnioho na pokladně číslo dvě a on protočil panenky. Naštvala jsem ho snad něčím? Co když se mnou už nikdy nepromluví? Co když řekne všem kolegům, že jsem ujetá? Rychle jsem se podívala jinam.

Pracovník bezpečnostní služby odemkl brány do Světa vychytávek. Nikdo za nimi nečekal. Nedělní rána bývala klidná. Rozsvítila jsem světýlko nad svojí pokladnou. Velká žlutá pětka ale zůstala potemnělá. Máma vždycky říkala, že prasklá žárovka nevěstí nic dobrého.

Žaludek se mi sevřel ještě víc. Uplynulý rok jsem se děsila každého důležitého dne jejího procesu – úvodních řečí, svého svědectví, verdiktu, rozsudku. Ale novináře nezajímalo, že *travička Patty* je už za mřížemi. Nikdo kromě mě neměl ponětí, že dnešek je její první den ve vězení. Kdybych se neposadila na lavici svědků, byla by pořád na svobodě. Od jejího zatčení jsem s ní nemluvila.

Pokusila jsem se představit si matku, podsaditou, sto pětadesát centimetrů vysokou ženu, v oranžové teplákové soupravě. Co když jí budou bachaři ubližovat? Co když naštvě zlou spoluvězeňkyni? Co když se jí udělá špatně z jídla? Věděla jsem, že by mě takové scénáře měly těšit. Věděla jsem, že bych měla mámu nenávidět, protože se mě na to všichni pořád ptali.

Nechtěla jsem ji mít před očima v současném stavu, s fialovými modřinami po celém těle, které z nedostatku slunce pomalu bledne. Chtěla jsem si pamatovat matku,

se kterou jsem vyrůstala, ženu se širokými rameny a silnými rukama, které dokážou uhníst těsto na chleba za pár minut. Vlasy nosila nakrátko a z domácího barvení lacinou barvou byly skoro černé. Měla oplácané tváře, pršák a široký úsměv, který jí dokázal rozjasnit celý obličej. Měla jsem mámin úsměv ráda, protože se mi líbilo prohlížet si její zuby – rovné, bílé a úhledné. I v ústech měla stejný pořádek jako ve své skřínce s dokumenty. Čím si ale opravdu uměla lidi získat, to byly její světlé modrozelené oči. Uměla jimi naslouchat, vyjádřit účast. Vzbuzovaly sympatii a důvěru, aniž by musela říct jediné slovo. Když vám vzala ruku do dlaní a pohlédla na vás těma akvamarínovými očima, měli jste pocit, že už nikdy v životě nebudete sami.

„Rose Gold, že jo?“

Znovu jsem sebou trhla. Přede mnou stál kluk, který vypadal jako pohádkový princ. Znala jsem ho. Chodil sem v jednom kuse kupovat videohry.

Namířil prst na moji jmenovku. „No jo, trochu jsem podváděl. Já jsem Brandon,“ představil se.

Dívala jsem se na Brandona a bála se, že cokoliv, co řeknu, ho odežene. Nepřestával se mi dívat do očí. Měla jsem snad něco na obličejí? Sebrala jsem jeho nákup z pásu – videohru, na jejímž obalu stál voják se zbraní v ruce, a čtyři pytlíčky arašídů v čokoládě.

„Chodím na deadwickou střední,“ pokračoval Brandon.

Byl mladší než já. Mně už bylo osmnáct a maturitu jsem měla za sebou.

„Dobře,“ odpověděla jsem. Asi jsem měla říct něco jiného. Proč ale se mnou takový hezoun jako Brandon vůbec mluví?

„Chodila jsi taky na deadwickou střední?“

Podrbala jsem se na nose tak, aby mi přes ruku neviděl na zuby. „Měla jsem domácí vzdělávání.“

„Hustý,“ Brandon sklopil hlavu a usmál se. „Napadlo mě, jestli bys se mnou nešla ven.“

„Kam?“ zeptala jsem se vyjeveně.

Zasmál se. „Myslel jsem jako rande.“

Rozhlédla jsem se po prázdném obchodě. Brandon stál přede mnou s rukama v kapsách a čekal na odpověď. Pomyslela jsem na Phila, svého kluka z internetu. „Já nevím.“

„No tak,“ naléhal Brandon. „Uvidíš, že nekoušu.“

Při těch slovech se nahnul přes pult. Naše obličej se od sebe dělilo sotva třicet centimetrů. Nos měl posetý drobnými pihami. Voněl po klučičím mýdle. Srdce mi začalo poskakovat jako štěně. Konečně mohla přijít moje první pusa. Když jsem svého kluka z internetu nikdy naživo neviděla, mohla jsem mu být vůbec nevěrná?

Brandon na mě mrknul a zavřel oči. Jak to, že to pro něj bylo tak jednoduché? Asi bych měla taky zavřít oči. Ale co když se netrefím a dám mu pusu na nos? Raději tedy s otevřenýma očima. Mám použít jazyk? V časopisech radili jazyk občas používat. Zuby ne. Hlavně ne zuby.

Zvlášť moje zuby.

Nemůžu dovolit, aby se k nim dostal tak blízko. Navíc by nás mohl vidět Scott. Naše obličej se teď dělilo jen pár centimetrů. Aniž bych si to uvědomovala, nahýbala jsem se přes pult. Měla jsem pocit, že to zvorám. Nebyla jsem připravená. Rychle jsem zvrátila hlavu dozadu. „Teď se to nehodí,“ zamumlala jsem.

Otevřel oči a nahnul hlavu na stranu. „Cože?“

„Řekla jsem, že teď se mi to nehodí.“ Zatajila jsem dech.

Brandon mávl rukou. „Ještě jsem ani nenavrhl kdy. To nemáš vůbec nikdy čas?“

Měla jsem čas pořád, ale to nebyla správná odpověď. Prokřupla jsem si klouby a pokusila se polknout. V krku jsem měla sucho.

Brandon zvedl obočí. „To chceš, abych škemral?“

Představila jsem si, jak si příštích osmačtyřicet hodin vybavuju každé slovo téhle konverzace. Jenom z ní teď musím vycouvat, než něco zpackám. Zastrčila jsem si za ucho pramínek krátkých a nepoddajných vlasů. „Promiň,“ řekla jsem jeho tričku.

Brandon ustoupil od pultu. Tváře mu zrudověly. Jeho úsměv se proměnil v úšklebek. Nejspíš jsem řekla něco špatně. Ucukla jsem a čekala, co přijde.

„Nemáš čas, protože musíš předstírat, že potřebuješ vozík?“

V šoku jsem otevřela pusu. A hned si ji rukou zakryla.

„Myslíš, že ty zuby jde schovat? Jsou naprosto k zblití. Celá jsi k zblití,“ zasyčel Brandon.

Nebreč, nebreč, nebreč, nebreč.

„Pozval jsem tě na rande jenom proto, že mě vyhecoval kámoš,“ řekl. Přesně v tu chvíli vyskočil zpoza pokladny číslo dvě další kluk, byl radostí bez sebe. Oči se mi zalily slzami.

„Jako bys *ty* mohla odmítnout *mě*,“ vysmál se mi Brandon a odkráčel se svou igelitkou s nápisem *Svět vychytávek pryč*. Cestou si plácnul se svým kamarádem. První veliká slza mi vyklouzla z oka a skutálela se dolů po tváři.

Jakmile vyšli z obchodu, rychle jsem odběhla od své pokladny a ignorovala přitom Arníeho pohled. Myslela jsem na zlou sudičku z *Šípkové Růženky*, na Džafara, Cruellu de Vil, Scara ze *Lvího krále* a kapitána Hooka – zloduši nakonec vždycky prohrají.

Místnost, kde jsme trávili pauzy, byla prázdná. Zabouchla jsem za sebou dveře a pro jistotu zamkla.

Takhle moc jsem neplakala od chvíle, kdy jsem před dvěma měsíci vyslechla matčin rozsudek.

Po práci jsem v mámině polorozpadlé dodávce opatrně odřídila čtrnáctikilometrovou cestu k domovu. Řidičák jsem dostala před dvěma měsíci za pomoci máminy bývalé nejlepší kamarádky Mary Stoneové. Přihlásila mě do autoškoly a pak mě vzala i na písemný test a zkušební jízdu. Komisař řekl, že jsem první, komu se ten měsíc povedlo splnit test na výbornou. Občas jsem nastoupila do dodávky a jezdila dokola kolem bloku jen proto, že jsem mohla.

Zaparkovala jsem před bytovým komplexem, kde jsem bydlela. Jakmile jsem sehnala práci na pokladně ve Světě vychytávek, pomohla mi paní Stoneová i s hledáním levných bytů k pronájmu v Deadwicku. Sheridan Apartments byla zchátralá čtyřpatrová budova – paní Stoneová mi řekla, že ji postavili, když byla malá. Občas ke mně na návštěvu zavítaly myši, ale za byt jsem platila necelých čtyři sta dolarů. Podle paní Stoneové to pro mě byl ideální byt do začátku. Co přesně začínám, jsem nevěděla.

Zamkla jsem auto a vyrazila směrem k budově. Cestou po betonovém chodníčku mi v kapse zavibroval telefon. Pokaždé když jsem šlápla na prasklinu v betonu, myslela jsem intenzivně na Brandona.

Phil: *Potkáme se dneska na chatu?*

Já: *Jo, perný den.*

Phil: *Co se stalo?*

Vevnitř jsem shodila boty a zamířila rovnou do koupelny na váhu. Co jsem se před devíti měsíci odstěhovala od mámy, přibrala jsem přes třináct kilo. Nedávno se mi ale váha ustálila. Podívala jsem se dolů. Pořád čtyřicet šest.

Zrcadlu jsem se cestou z koupelny vyhnula. Neměla jsem sílu absolvovat celý ten proces. (První krok – zkontrolovat, jestli bělicí pásky na zuby fungují. Každý zub jsem hodnotila na škále od jedné do desíti a jednotlivé výsledky zapisovala do notýsku, abych měla přehled o zlepšení. Druhý krok – krejčovským metrem si změřit, jak mi dorůstají vlasy. Vyzkoušela jsem už pilulky s rybím olejem, biotin a různé vitamíny, ale nic nezabralo. Vlasy si pořád rostly svým tempem. Třetí krok – pečlivě se prohlédnout od hlavy až k patě, jednu část těla za druhou, a sestavit seznam těch, které se mi nelíbí. Seznam jsem si průběžně v duchu aktualizovala, abych věděla, na čem je třeba pracovat.) Snažila jsem se ten proces absolvovat nanejvýš jednou denně a v horší dny, jako byl tenhle, radši vůbec. Zhasla jsem v koupelně. Měla jsem hlad.

V kuchyni jsem hodila do mikrovlnky zmražené makarony se sýrem na mexický způsob a opřela se o linku. Přčetla jsem si složení jídla na obale a přemýšlela, jak asi chutná chorizo. Od té doby, co jsem bydlela sama, jsem se živila hlavně cereáliemi a mraženými polotovary. Snažila jsem se naučit vařit, ale měla jsem potíže s načasováním – buď jsem připálila zeleninu, nebo nedovařila rýži. Postrádala jsem vedle sebe někoho, kdo by mi připravoval jídlo, klidně jen nutriční nápoje a proteinové šejky. Občas jsem si zapálila pár malých svíček, aby večere působila slavnostnějším dojmem, tak to dělávala máma.

Mikrovlnka zapípala a já vyndala makarony se sýrem. Zůstala jsem stát u linky, strhla z makaronů plastovou fólii a pomalu vložila první sousto těstovin do úst. Chladné hroty vidličky mi tlačily na jazyk. Zakroucené nudle obalené v omáčce z pepřového sýra mi hladce klouzaly do krku, pevně přesvědčené o své jednosměrné cestě.

Mezi stoličkami mi křúpala strouhanka. A pak se ozvala kořeněná pálivost. Chorizo tomu dodávalo šťávu. Do očí mi vhrkly slzy a na rukou vyskákala husí kůže. Nikdy mě nepřestane bavit objevovat všechny ty nové chutě.

Otevřela jsem lednici a vytáhla jiný prefabrikovaný pokrm, tentokrát s kreky, plátky krůtího masa a kousky čedaru, a krabici čokoládového mléka. Měla jsem chuť začít ho srkat přímo z krabice, ale pak jsem si představila její propalující pohled. Radši jsem si mléko nalila do sklenice.

Já: Do krámu dneska přišel jeden kluk ze střední a choval se jako debil.

Byla jsem nadšená, s jakou samozřejmostí jsem napsala slovo *debil*. Nadávat jsem nikdy předtím nesměla.

Já: Ale už dobrý.

Já: Jak ses měl dneska ty?

Vždycky jsem doufala, že jsem sama k sobě moc tvrdá. Že si ostatní nemyslí, že jsem tak ošklivá, jak jsem se obávala. Ale Brandon si to myslel. Moje vychrtlé tělo patřilo spíš šestiletému klukovi než dospělé ženě. Neměla jsem žádná prsa. Zkažené zuby mi rostly nakřivo. Třebaže jsem přibrala víc než třináct kilo, pořád jsem byla moc hubená, pořád jsem nedokázala zaplnit celou sedačku v autobuse. Nikdo mě nepovažoval za krásnou, dokonce ani máma, která si dávala pozor, aby o mně vždycky mluvila jako o *krásné duši*, ale nikdy jako o krásce. Projevy její upřímnosti zaznívaly vždycky v těch nejhorších chvílích.

Phil: To mě mrzí.

Phil: Já jsem se měl sněhově ;-)

Phil se před pár lety odstěhoval do Colorada, aby mohl častěji jezdit na snowboardu. Přesvědčil tehdy své rodiče, aby mu dovolili žít u tety a strýce v horské chatě na úpatí

Front Range, asi sedmdesát kilometrů jihozápadně od Denveru. Tahle rebelie spolu s jeho víc než přátelským zájmem o mou osobu mi stačily. Navíc mi pomohl si uvědomit, jak se mnou máma zachází, takže mi de facto zachránil život. Potkali jsme se v chatovací místnosti pro nezadané, když mi bylo šestnáct. Krátce poté, co jsem přesvědčila mámu, aby nám kvůli úkolům do školy nechala zavést internet. Pouštěla mě na něj jen na tři čtvrtě hodiny denně, ale připojovala jsem se tajně, když spala, abych si mohla povídat s Philem. Od té doby uplynulo už dva a půl roku a pořád jsme si psali denně. Nikdy jsme si ale nevolali ani spolu nemluvili přes video. Spontánní konverzace mi nešly. V psaném projevu jsem měla čas promyslet si odpovědi. Nemohla jsem riskovat, že ho ztratím.

Vyhodila jsem prázdnou vaničku od makaronů do koše a druhé jídlo jsem si vzala do obývacího pokoje. Posadila jsem se na polohovací křeslo, které před lety koupila máma v jednom garážovém výprodeji, a rozložila opěrku na nohy. Na kousek kreku jsem položila kostičku čedaru a plátek krůtího a pak jsem se zarazila. Kroutily se mi v žaludku těstoviny jako žížaly, nebo jsem si to jenom představovala?

„Ty makarony byly v pohodě,“ řekla jsem nahlas.

Zvedla jsem z konferenčního stolku obaly s DVD, *Alenka v říši divů* a *Pinocchio*. Jako malá jsem se směla koukat jenom na tři filmy, na *Šípkovou Růženku*, *Popelku* a *Krásku a zvěře*, takže jsem si teď vynahrazovala, o co jsem přišla. Zatím jsem zvládla zhlédnout polovinu sbírky disneyovek z místní knihovny. Žádná z nich nepřekonala moji nejoblíbenější *Malou mořskou vílu*, tu jsem viděla třicetkrát. Snažila jsem se dostat na třicet trojku, pro štěstí.

Ale na film jsem neměla náladu. Prohlížela jsem si svoje kalhoty a modrou košili, která byla součástí pracovní

uniformy. Další den budu mít na sobě to stejné oblečení, budu rovnat tu stejnou kupičku časopisů a doplňovat ten stejný regál pro dalšího debila, který mi do Světa vychytávek přijde oznámit, jak jsem nechutná.

Co když se do obchodu vrátí Brandon? Co když na něj narazím na benzínce nebo v supermarketu?

Možná jsem to zbytečně zveličovala. Měla jsem přece kluka, práci na plný úvazek a vlastní byt. Byla jsem u zubaře, který mi vysvětlil, že stačí vytrhnout pár zubů a nasadit můstek na implantáty a budu mít krásné bílé zuby. Od té doby si z každé výplaty dávám stranou padesát dolarů a šetřím na nový úsměv. Dělal jsem pokroky, tak co záleželo na názoru jednoho hezouna? Brandon byl pro mě vzduch.

„Nejsi odporná,“ vyslovila jsem nahlas. Sama jsem tomu nevěřila.

Na stěhování do nového města jsem nebyla připravená. Většinu života jsem strávila v jedné řadovce, vycházela jsem ven, jen když jsem šla k doktorovi, na návštěvu k sousedům nebo do školy, dokud mě z ní máma neodhlásila. I když mě většina místních otravovala, pořád to byly známé tváře. Dokud jsem měla naši hnědou sedací soupravu, potraviny na rohu a paní Stoneovou, proslulou svými ovesnými sušenkami a nekonečným optimismem, vzdálenou pět minut jízdy autem, držela jsem se na nohou. Stěhování znamenalo příliš velký krok. Ale dočasná změna prostředí by mi bodla.

Udělej si seznam, zašeptala máma. Vyjmenovala jsem všechny lidi, které jsem znala a kteří nebydleli v Deadwicku – máma, Alex, ta žila v Chicagu, a Phil, ten byl až v dalekém Coloradu. Ani Phil, ani já jsme nikdy nenavrhli osobní kontakt. Setkání tváří v tvář by znamenalo konec snění. Kdyby mě Phil viděl, mohl by mi taky říct,

že jsem odporná. Nebo se se mnou třeba i rozejít. Přesto mě prsty svrběly tak, že jsem je nemohla udržet.

Přepisovala jsem tu zprávu pětáctýřicet minut, až jsem se konečně ustálila na nejpřímočařejší možné verzi.

Já: *Co bys řekl na to, kdybych přijela na návštěvu? :-)*

Já: *Potřebuju na chvíli vypadnout.*

Na displeji se začaly vznášet tři pohupující se tečky. Phil psal a psal a psal. Ukusovala jsem si kůžičku na prstech. *Nevkládej do toho příliš velké naděje.*

Phil: *Teď není vhodná doba. Promiň, kočko.*

Phil: *Možná za pár měsíců?*

Vydechla jsem všechen vzduch, který jsem celou dobu zadržovala. Netroufala jsem se zeptat, proč zrovna teď není vhodná doba. Místo toho jsem si udělala další seznam – *Možné důvody, proč se se mnou můj přítel nechce potkat.* Možná měl jinou přítelkyni. Možná jsem byla jeho milenka. Možná neměl dovoleno randit. Možná neuměl jezdit na snowboardu. Možná byl ve skutečnosti ošklivější než na fotce. Možná ve skrytu duše věděl, že nejsem tak hezká, jak doufal. I když jsem mu dala falešné jméno, aby si mě nemohl vyhledat.

Nejblíží první puse jsem byla při té hádce s Brandonem. V osmnácti už bych neměla dál čekat – aspoň to tvrdili na stránkách časopisu *Seventeen*. Rozhodla jsem se, že Phila si utéct nenechám. Lepší perspektivu jsem neměla. Navíc pokud jsme si byli souzeni, stejně bychom se nejspíš jednou museli potkat.

Bubnovala jsem prsty na područku křesla a lámala si hlavu, co dál. Mohla bych jet do Chicaga. Alex, moje nejlepší kamarádka a zároveň dcera paní Stoneové, mi už několikrát nabízela, že mě tam provede. Benzín na tříhodinovou jízdu by nevyšel tak draho.

Na telefonu jsem otevřela konverzaci s Alex. *Asi bych mohla přijet na návštěvu!*, napsala jsem. Klikla jsem na malou modrou šipku a kousla se do rtu.

Projela jsem si starší zprávy. Na poslední tři mi Alex vůbec neodpověděla. Asi bych měla i obavy, kdyby každý den nezahlcovala sociální sítě podrobnostmi o tom, jak báječně se baví se svými kamarády z velkoměsta. Posledních několik měsíců jsem pár těchhle sítí studovala a snažila se přijít na to, jak vlastně fungují. Dokonce jsem našla odvahu a na jedné z nich si vytvořila profil, ale zatím jsem na něm nic nezveřejnila. Nedokázala jsem si vybrat ani profilovou fotku.

Znovu jsem si prošla filmy z půjčovny, ale nakonec jsem místo toho strčila do přehrávače vlastní kopii *Malé mořské víly*, jediné DVD, které jsem vlastnila.

Ani po třiceti minutách žádná odpověď od Alex. Tentokrát mě racek Rudolf ani Sebastian nedokázali rozptýlit. Nemohla jsem dostat z hlavy výjev, jak se mi nad hlavou vznáší neonový nápis *K ZBLITÍ* se dvěma šipkami směřujícími přímo na mě. Měla jsem ta slova vytetovaná na čele, na tvářích, v puse. Přitáhla jsem si střapatou flísovou deku se zebrími pruhy, kterou mi vyrobila máma, až pod bradu. Ta slova mě ale sledovala dál a vtírala se mi do uší. Představovala jsem si, jak mi kolují spolu s krví v žilách, a rychle jsem zatřásla hlavou, abych z ní vyhnala takové myšlenky. Měla jsem ho prostě ignorovat a dál si prohlížet ten časopis.

Časopis. Popadla jsem telefon a prosvíštěla staré e-maily. Našla jsem ten od Vinnyho Kinga, bulvárního novináře, který mi poslal hned několik žádostí o rozhovor, za nějž mi nabízel stovky dolarů. Znovu jsem si ho pročetla.

V médiích tě vykreslují jen jako slaboučkou malou chudinku. Není načase uvést věci na pravou míru?

Tehdy jsem ještě věřila v osud. Byla jsem přesvědčená, že všechno, co se stalo, mělo svůj důvod.

Když mě Vinny King kontaktoval poprvé, krmili mě ještě hadičkou. Byla jsem akorát čerstvě přestěhovaná z naší řadovky k paní Stoneové. Ze sociálky mi přidělili terapeuta. Každá budova, ve které jsem se teoreticky mohla ukrývat, byla v obležení novinářů. Když jsem svědčila proti mámě, měla jsem co dělat, aby to dávalo smysl. Chtěla jsem veřejně oddělit fakta od lží, ale rozhovor se starou Rose Gold by znamenal katastrofu. Živě jsem si představovala titulky vysmívající se dceři, která byla stejný blázen jako její matka. Ani tak nestály za nic – *MATKA NEPOCIŤUJE LÍTOST NAD HLADOVĚJÍCÍ DCEROU*.

Ale to byla minulost.

Mezitím jsem našla stabilitu. Všechno nebylo růžové, samozřejmě. Nejspíš jsem se trochu přehnaně soustředila na svoji váhu. Z některých jídel se mi pořád zvedal žaludek, i když jsem byla přesvědčená, že tahle nevolnost má co dělat spíš s mou psychikou. Neuměla jsem se bavit s vrstevníky. Blbečci, jako byl Brandon, mě pořád dokázali srazit na kolena.

Možná jsem nebyla připravená mluvit o svých vzpomínkách. V uplynulém roce se mi nebyvale dařilo zamestat všechno pod koberec. Ale měla jsem na výběr – buď si dál nechat všechno líbit od lidí, kteří o mně nic nevědí, nebo odvyprávět svou verzi příběhu. Média se teď o mě a mámu nezajímala, Vinny se mi neozval už několik měsíců. Třeba se mi podaří ho přesvědčit, aby mě vyslechl. Peníze za rozhovor pak budu moct použít na zuby. Nebo navštívit Phila v Coloradu.

Zpráva pro Alex zůstávala bez odpovědi. Ariel mezitím v televizi souhlasila, že se vzdá vlastního hlasu.

Než jsem si to stihla rozmyslet, vytočila jsem číslo Vinnyho Kinga. Telefon vyzváněl. Podívala jsem se na boty. Rozvázaly se mi tkaničky.

Myslela na mě.